

Ved Finanslovbehandlingen i Fjor gik jeg, og jeg tror Finansudvalget, ud fra ligesom alle de Medlemmer her i Salen der havde beskæftiget sig med dette specielle Spørgsmaal, at det var Hensigten, at et vist Antal anden Klasses Haandværkere paa Orlogsværftet skulde rykke op i første Klasse. Det skete ikke. Der blev givet en Forklaring, som ikke, synes jeg, var i Overensstemmelse med de Forudsætninger, under hvilke Ministerens Ændringsforslag var tiltraadt, men jeg skal afstaa fra Kritik af, hvad der er forbigangent, og holde mig til det nuværende, og det nuværende er, at i Aar har Ministeren foreslaaet en Ændring — jeg kunde fristes til at sige: igen en Ændring —, som i alt Fald ikke kan misforstaas, saa at der nu sker det, som jeg gik ud fra maatte være sket i Fjor: at et Antal anden Klasses Haandværkere rykker op i første Klasse, og derfor takker jeg paa de paagældendes Vegne.

Et lille Spørgsmaal er der angaaende de samme Folk. Det drejer sig om Arbejde udenfor Værftet. Der gives hele og halve Dagpenge under visse Forhold, men, siges der, ikke for det Mandskab, der beordres til Arbejde, som sker „i Medfør af den almindelige Tjeneste ved den Afdeling, hvortil det hører paa de omhandlede Steder.“ Det vil altsaa sige, at hvis en Arbejder tilfældigvis kommer ind under, hvad jeg her har citeret, faar han ikke Dagpenge. Ved Siden af ham paa samme Plads udenfor Værftet kan der staa en Mand, som faar halv Dagpenge. Det er et Misforhold, som almindelige Mennesker ikke kan begribe. Man mener, at det her, som ordentligvis ellers, maa være Afstanden fra Værftet eller de særlige Forhold, der er afgørende for, om der skal betales et Tillæg til Arbejdslønnen eller ikke. Saaledes er det i det private Liv, og da man ikke mindst paa Orlogsværftet søger at forme sine Arbejdsforhold som i det private Liv, i Særdeleshed naar det er til Skade for Arbejderne, kunde man ogsaa nok her, hvor det i visse Tilfælde vilde være til Gavn for Arbejderne, forme dem i det private Livs Billede.

Saa har jeg en tilsyneladende lille Ting tilbage at omtale, der dog ikke er saa lille en Ting endda, nemlig Overfartsforholdene ved Toldboddommen. Det er jo saaledes, at Arbejderne færges til og fra Værftet. Det kan i og for sig være ubehageligt, og det kan mange Gange være farligt. Der er jo en stærk Trafik gen-

nem Toldboddommen, idet alle Skibe, der skal til og fra Københavns Havn, maa passere denne. I denne snævre Passage besørger Overfarten af Robaade. Mandskabet til den paagældende Baad ydes om Dagen af Havnevæsenet, Materiellet af Marinen, og efter en vis Tid paa Dagen er det Marinen, der overtager Færgefarten. Hvad der ønskes, er et mere betryggende Fartøj til denne Transport. Naar der kommer en Damper, en Bugserdamper eller anden lille Dampbaad eller en Motorbaad ind, kan Kollision meget let indtræffe. Der er indtruffet saadanne Sammenstød, og paa Grund af disse er det ogsaa mange Gange sket, at Arbejdere er kommet for sent paa Holmen, er blevet mulkeret o. s. v. Alt dette kunde undgaaes, men det fik endda være, havde jeg nær sagt, det uheldige er, at der let kan indtræffe Ulykker, og der er indtruffet Ulykker ved disse gammeldags Transportforhold. Derfor vil jeg henstille til Marineministeren, om der ikke i Stedet for de nuværende gamle Robaade kunde anskaffes et Par Motorfartøjer til at besørge denne Transport. Derved vilde man imødekomme et Ønske hos de Folk, der skal færdes til og fra Orlogsværftet over Løbet ved Toldboddommen, idet de da kan være mere sikre end nu paa, at det Fartøj, de skal benytte paa deres Vej, kan manøvrere hurtigt og sikkert.

Det var disse faa Bemærkninger, jeg har villet gøre. Der havde været betydeligt flere at fremsætte. Jeg hører nemlig ikke til dem, der mener, at nu skulde, hvad enkelte Rigsdagsmænd synes at gaa ud fra, alle Forhold paa Orlogsværftet være ordnede for en Aarrække. Nej, de er ingenlunde endelig ordnede. De blev ordnet for et Par Aar siden paa en daarlig Maade, men en daarlig Løsning kræver altid, at der sker Forandringer. Jeg erkender imidlertid, at Øjeblikket ikke er inde til saadanne Forandringer, og derfor skal jeg afholde mig fra enhver Kritik angaaende denne Sag, som der i øvrigt kunde være Grund til at fremsætte.

Moesgaard-Kjeldsen: For nogle Uger siden har Hørsholm Sogneraad indsendt en Forespørgsel til Landbrugsministeriet om, hvorvidt dette vilde være tilbøjeligt til at sælge de Arealer og Ejendomme, som Staten ejer i Hørsholm. Det drejer sig om omtrent 100 Tønder Land med paa-staaende Bygninger. Naar Hørsholm By ønsker at købe disse Arealer, er det, fordi